

PODZEMNÍ HROBKA

„Proč máme jít dolů?“ zeptala se ustrašeně Patti a pochybovačně se podívala na zpráchnivělé dřevěné schody, které vedly do zhruba pět metrů hluboké šachty. Taxikář, který stál vedle svého starého otřískaného vozu, pokrčil rameny.

Dominik se naklonil nad otvor v zemi a zkoumavě do něj nahlédl. U úpatí schodů zřejmě začínala zděná chodba. „Možná se jedná o podzemní hrobku, jakých se v Egyptě nalézají vícero,“ řekl Tině, Erikovi a Patti, kteří spolu s ním tvořili slavnou čtveřici detektivů, známou pod jménem Čtyřka.

Jeho kamarádi tiše zaúpěli a svorně potřásli hlavami. Dominik dokázal i ty nejjednodušší věci vyjádřit neobyčejně složitě.

„Máma!“ ozval se taxikář lámanou němčinou a ukázal prstem do šachty.

„Máma s profesorem Karlofem jsou dole?“ ujišťoval se Erik.

Řidič se na chvíli zamyslel a pak odpověděl: „Máma... profesor... čekat!“

Erik se otočil k ostatním a prohlásil: „Máma mi psala, že během vykopávkových prací musí profesora Karlofa všude doprovázet. Tady v okolí Luxoru prý narazil na obrovské, do té doby neobjevené hroby. Určitě budou oba dole v chodbě. Proto nás měl taxikář dovést sem.“

Tina váhala. Erikovu domněnku potvrzovalo světlo, které se z podzemí linulo. Soumrak padl teprve před půl hodinou a zažehnutá svítidla svědčila o tom, že někdo zřejmě sestoupil do šachty docela nedávno.

„Do tábora!“ přerušil její úvahy taxikář a ukázal na zavazadla svých zákazníků. Tina přikývla, řidič nasedl do auta a odjel.

„Tak jdeme! Vzhůru za paní Richterovou a profesorem Karlofem!“ pobídla dívka kamarády a jako první sestoupila po úzkých, hrubě otesaných schůdcích.

Na jejich konci ji ovanul teplý dusný vzduch. Tunel, který se před ní táhl, byl aspoň tři metry široký, ale nepřiliš vysoký, takže nemohla jít vzpřímeně. Přibližně každých pět metrů stála na zemi petrolejová lampa a osvětlovala hladké stěny chodby.

„Každý si vezměte jednu lampu!“ vyzvala Tina kamarády. Ne nadarmo jí říkali supermozek party. Svě přezdívce dělala čest. „Jestliže ty lampy hoří, je tady v podzemí dostatek kyslíku,“ přemýšlela nahlas. Jen prach poletují-

cí v ovzduší jí trochu dělal starosti. Škrábal v krku a zne-
snadňoval dýchání.

Okamžik, stát! zarazila se náhle v duchu. Proč mám ten
neodbytný dojem, že v téhle chodbě něco nehraje? Proč
si myslím, že se něco stane?

„Zapustilas tady kořeny, nebo jsi šlápla na žvýkačku?“
zeptal se Erik, který šel za ní.

„Šašku,“ osopila se na něj Tina a zaplašila nepříjemný
pocit. Popadla jednu lampu a v předklonu vyrazila do
tunelu.

„Jste si jistí, že tady to je hrobka?“ ozval se po chvíli
Dominik, který šel jako poslední.

Tina jen souhlasně zabručela. Ať se přesvědčovala, jak
chtěla, stále se nemohla zbavit divného pocitu. Dokonce
se jí zdálo, že strop chodby se sune dolů a hrozí, že je
rozdrtí. Tak tomu se říká klaustrofobie, strach z uzavře-
ného prostoru! napadlo ji.

Pak se podívala stranou a vzápětí tiše vyjekla. Ve
výklenku chodby uviděla mumii. Nebyla větší než
panenka a trochu se podobala malému človíčku.

„To je nejspíš mumie paviána,“ zašeptal Erik. „Máma
mi do telefonu říkala, že tady v poslední době také obje-
vili mumifikované orly, hady, krysy a dokonce žáby.
Přestože ta zvířata jsou už několik tisíc let po smrti,
jejich těla zůstala zachována.“

Patti se otrásla. Do mysli se jí vtírala stále stejná myš-
lenka: Rušíme jejich poslední odpočinek! Bojácně
sevřela cíp Erikovy košile. Otevřeně se ale ke svému
strachu přiznat nechtěla.

„Konečná... Chodba dál nevede!“ oznámila Tina. Stála před kamennou zdí a opatrně ji osahávala. Pod silnou vrstvou prachu cítila jakési vytesané znaky. Ostatní členové Čtyřky popošli k ní a posvítili na stěny a strop chodby.

A vtom se to stalo! Podlaha se pod nimi začala s tichým skřípáním propadat. Sjížděli do neznámé hlubiny, jako by stáli na pohyblivé plošině. Vykřikli strachy. Erik se pokusil zachránit skokem do chodby. Ale bylo pozdě. Uklouzl a spadl zpátky na kamennou desku. Jen taktak se ho Tině podařilo strhnout zpátky, jinak by se zřítil přes okraj plošiny do propasti.

Můj pocit byl správný! blesklo náčelnici party hlavou. Něco tady nehraje. Je to... past, napadlo ji, ale hned se kousla do rtu a nahlas neřekla nic, aby ostatní ještě víc nepoplašila. Cítila však, jak se jí na těle napíná každíčkový sval. Co se to tady děje? Kdo je vlákal do téhle podzemní hrobky? A hlavně: proč? Má snad tahle hrobka být i jejich... Ne, tohle Tina nechtěla ani domyslet. Ze všech sil se snažila přesvědčit sebe samu, že tohle dobrodružství dopadne dobře. Ale nedařilo se jí to. Strach z hrozícího nebezpečí ji pomalu zahaloval jako obrovský černý mrak.